

ЗМІНИ

Якщо ти не очарований, то і розчаровуватися не доведеться. З одного боку бути прагматиком дуже зручно і модно, бо коли ти керуєш своїми почуттями, то маєш фору перед людьми чуттєвими. А з іншого ж, прагматизм робить нас одиницями та нулями в двійковій системі числення. Вся людська сутність з рештою зводиться до того скільки у тебе грошей. Якщо багато – ти жирна одиниця, якщо мало – худий нуль. Деяким людям вдається вистрибнути з цієї системи, то вони і кричать решті: «Агов! Дивіться яка краса навколо. Дивіться, як можна, маючи в руках кулькову ручку і аркуш паперу змінювати світ. Творіть скрізь і завжди, бо те, що можете створити Ви, можете створити лише Ви. І Вам вирішувати цьому бути, чи ні. І Вам вирішувати змінювати цей світ, чи жити в чужому, створеному іншими, безперечно більш здібними, більш талановитими, які мають більше часу і можливостей. Повірте, ніхто не зможе того, що зможете Ви!»

Їх почули. Підтримали. Чому? Тому, що у людській натурі генетично закладено бажання прикрашати цей світ.

Зрозуміти митців наскального живопису можна у льосі сільської бабусі. Льох, що операційна. Стіни вибілено вапном, долівка посипана жовтеньким пісочком, полиці для банок з варенням устелені білим папером, краї якого звисають прикрашені ажурним візерунком. Бабуся Шура до себе в льох кого завгодно не пускає. Не для когось вирізала вона ті ажурні спекотними днями. Тож і митці наскального живопису створювали свої шедеври не вигоди ради, а задля того, щоб відчувати себе людьми. При чому процес цієї справи не менш важливий ніж результат.

Їх почули. Підтримали. Чому? Тому, що ідея була креативна. Це ж потрібно було додуматися шукати величного в звичайному, незвичного в буденному, і знаходити, і дивуватися, і дивувати інших. Мистецтво дивна річ. Для нього не менш ніж творець важливий поціновувач. Бо без того, хто отримує емоції від сприйняття, витвір мистецтва стає товаром і тут не важливо на якому аукціоні і за які кошти реалізовується цей товар. Його призначення дивувати і вражати зникло. А задовольняти амбіції чи служити заощадженням - це не найкраща доля для творіння.

Їх почули. Підтримали. Чому? Тому, що мета була благородна. Що може бути благородніше за бажання навчити бачити і відчувати тих, хто виховувався в мінімалізмі радянських прямокутних стандартів, хто зростав в час переходу країни до ринкових цінностей, де розвиток мистецтва забезпечували або не забезпечували батьки. Навчити бачити, навчити думати. Розбудити бажання створювати щось своє, незбагненне, в одному екземплярі в світі крикливих недорогих репродукцій китайського виробництва.

Їх почули. Підтримали. Чому? Тому, що сам проект – це виведення із підпілля пласти культури, який завжди існував як народна творчість, а зародився тоді, коли виник процес навчання. Цьому напрямку культури не одна сотня років. До нього причетні всі, хто навчався читанню та письму. Хто з нас, в шкільні роки не малював, намагаючись зосередитись, або відволіктись від складного змісту десяткового дробу. І мистецтво рятувало, бо показувало, що життя – це не десятковий дріб, світ значно більший і кращий.

Змінювати світосприйняття людини. Примусити особистість відволіктись від гаджетів і взяти до рук кулькову ручку. Змінювати життєві цінності сучасного суспільства. Чи було це метою проекту з самих початків? Можливо. Та наразі не важливо. Важливо те, що проектом віднайдено метод оновлення, який спрацьовує для кожного. Він повертає всіх у дитинство, поєднує дитячі мрії з навичками життєвого досвіду. В цьому його значимість, оригінальність і неповторність.